

דף נד.

עין משפט ד.

או"ח סימן שלט פעיף ד

ה. ד. אין דנין בשבת^ה, לא דיני ממונות ולא דיני קנסות^י וכדומה וכ"ש דיני נפשות.

הגה: אסור לתפוס ולהכניס לבית הסוהר בשבת^ז מי שנתחייב איזה עונש, וכ"ש דאסור להלקותו^ח דהוי בכלל דין.

ה. וכולם הטעם שמא יכתוב. ביצה ל"ז ע"א ופי' רש"י שם שמא יכתוב פס"ד לדיינים, ושטר אירוסין לקידושין, ושטר חליצה לחולצת, וכתובה ליבמה, ובירושלמי דרשו "בכל מושבותיכם" מכאן לבתי דינין שלא יהיו דנים בשבת.

ו. מותר לחבר שיר בשבת במשקל ואין חשש שמא יכתוב. מ"מ אם יש בכך טורח אסור משום טרחא בשבת. כה"ח אות ט"ז.

ז. וה"ה שאין מסדרין הטענות בשבת, מ"א ס"ק ג'. ואפי' הבעל דין לעצמו אסור לו לסדרן לעצמו בביתו כדי שיהיו שגורין בפיו משום ודבר דבר. כה"ח אות י"ז.

ח. הדיין שכבר שמע טו"מ הצדדים פשוט שמותר לו לעיין בפסקי ההלכה ולעמוד על אמיתות הדין, שם.

ט. אם יש לישראל דיון בערכאותיהם עם א"י והזמינו אותו בשבת וא"א לדחות ליום אחר מותר לטעון טענותיו ע"י עכ"ם, כה"ח אות כ'.

י. איש ישראל שמסוכן למות ויודע עדות על אשה שמת בעלה מותר לקבל עדותו בשבת משום עיגונה. שם באות כ"א מברכי יוסף ושבית יעקב.

יא. מותר למורה הוראה לשער בדעתו אם יש ששים בהיתר לבטל האיסור שלא נודע תעורבותו רק בשבת, מתה"ד סי' נ"ד. ומהר"י ברונא מתיר אם א"א באומד הדעת גם לשקול ולמדוד אם אין לו מה לאכול והוא צורך השבת, כה"ח אות כ"ב.

יב. אבל דיני איסור והיתר דנים, כה"ח אות כ"ג.

יג. מי שרוצה לברוח ולעגן את אשתו מותר לחבוש אותו בבית הסוהר בשבת, שבות יעקב ח"א סי' י"ד וברכי יוסף אות ב'.

יד. אין מלקין ואין ממיתין בשבת שנאמר לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת שזו אזהרה לכה"ד שלא ישרפו בשבת למי שנתחייב שריפה וה"ה לשאר עונשים, מ"א ס"ק ג'.

טו. הרודף אחר אחת מכל העריות מותר להצילו בנפשו אפי' ביום שבת, כה"ח אות כ"ט, הגם שהמ"ל הסתפק בזה.

טז. הבעל ארמית בפרהסיא דהיינו בפני עשרה שקנאים פוגעים בו אם זה ביום שבת אין פוגעין בו לחלל עליו השבת, כה"ח אות ל'.

יז. אין קובעין מקום לחליצה בשבת ע"מ לחלוץ ביום ראשון שזה נראה כאילו דנין בשבת, מ"א ס"ק ג'.

יח. ואם החליצה ביום א' קובעים מקום בע"ש אבל לא במו"ש פ"ת אות ד' בסדר החליצה.

ה. ה. אין מקדשין אשה בשבת.

הגה: ויש מתירין באין לו אשה ובנים^י, ואפשר דמותר גם להכניסה לחופה^ב.
וסומכין על זה בשעת הדחק, ומ"מ יש לזהר שלא יבא לידי כך.

דף נד:

יו"ד סימן רפא סעיף ה

עין משפט וז.

ה. ו. ס"ת שאמר עליו הסופר לאחר שיצא מתחת ידו^ל לא כתבתי
האזכרות שבו לשמן אינו נאמן לפוסלו, אבל נאמן להפסיד כל שכרו.
והטעם שאינו נאמן לפוסלו דשמא לא נתכוון בדבריו אלא להפסיד
הלוקח, או על זה ששכרו לכתוב לו, ודומה לו שאינו מפסיד באמירה
זו אלא שכר האזכרות שבו. אבל אם אמר ס"ת זה שכתבתי עורות שלו
אינם מעובדים לשמן מתוך שהוא נאמן להפסיד כל שכרו נאמן לפסול
אותו^מ, שכולם יודעים שאם אין עורות מועבדין לשמן אין לו שכר כלל.

הגה: מיהו כשכר חומש בעלמא חייב לשלם לו^נ.

ט. ואפי' קידש בע"ש אין עושין חופה בשבת.

י. כ"כ הר"ן בשם ר"ת, אבל בתשובה חזר בו ר"ת וכתב דאין מקדשין אלא מתוך דוחק
גדול וגם לא היה מורה כן להלכה ולמעשה, ועיין בכה"ח אות ל"ד.

כ. אף שזה קנין ועי"ז קנאה ליורשה מותר כיון שאין לו אשה ובנים עדיין, והיינו לדעת
המתירין.

ל. מגיטין נ"ד ע"ב, הנותן כסף לסופר לכתוב לו ס"ת ונמצא בו טעות וצריך המזמין
לשכור סופר שיגיה לו אותו, אם הם טעויות שדרך הסופרים לכתוב אותם אין הסופר
חייב כלום, אבל אם טעה כ"כ הרבה שאין דרך הסופרים לטעות כך חייב, והכל תלוי
במנהג המקום אם לא סוכם, ועדיף לסכם בניהם גם בענין זה ע"ח מי ההגהות.

מ. ודוקא שהס"ת עדיין ביד האיש שמכר לו הסופר, אבל אם אותו איש מכר לאחר
והרויח בו אינו נאמן הסופר להוציא ממון מן האיש שמכרו לו ע"פ עד אחד שהתורה
אמרה לא יקום עד אחד באיש וכו'.

נ. ואם משתמש בו כחומש, יכתוב עליו סימן או פסול כדי שלא יבוא להשתמש בו
בצבור. קול יעקב אות כ"ד.